

Arrest

nr. 290 040 van 8 juni 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. DESENFANS
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IV^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 mei 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. BOHLALA, die *loco* advocaat C. DESENFANS verschijnt voor verzoeker, en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 22 februari 2021 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 23 februari 2021 om internationale bescherming. Op 30 mei 2022 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 1 juni 2022 aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit het dorp Babur, district Chawkay, provincie Kunar. U bent Pashtun van origine en bent geboren in het jaar 1999. Rond uw twaalf jaar bent u uw vader met de landbouw en de veeteelt beginnen helpen.

Een anderhalf jaar voor uw vertrek bent u beginnen werken voor een dorping van u genaamd N. Z. (...). Hij had een contract met de lokale legerbasis in Babur. Elke middag vervoerde u met behulp van een vijftal ezels water en voedsel van de legerbasis naar een veiligheidspost hoger in de bergen. Op de post, die door de Amerikanen Piti Wan werd genoemd, waren een vijftwintigtal leden van het Afghaanse leger gestationeerd. U was de enige die dit deed en stond dus volledig in voor de bevoorrading van die desbetreffende post. U verdiende 10000 Afghani per maand.

Uw problemen begonnen twee of drie dagen voor u uw vlucht aanving ergens in juni 2018. U was met een voorraad voedsel en water onderweg naar Piti Wan toen u nabij Momand Nala, een smalle weg tussen twee bergen, werd tegengehouden door vier talibs. Zij begonnen u op uw hoofd en rug te slaan en zeiden dat ze je niet gingen vermoorden als je een opdracht voor hen uitvoerde. Ze deden vergif in het water en op het voedsel en u moest dit dan naar de veiligheidspost boven op de berg vervoeren zonder iets tegen het leger te zeggen. Uit vrees voor uw leven kon u de opdracht niet weigeren. Eens boven aangekomen, vertelde u echter onmiddellijk tegen de bewaker wat er gebeurd was. Meteen werd al het voedsel en water weggegooid. Vervolgens keerden de bewaker en een drietal andere agenten samen met u langs dezelfde weg terug, maar de Talibanstrijders waren niet meer aanwezig. De bewaker en agenten escorteerden u naar huis.

De tweede nacht na dit voorval klopten de Taliban in het midden van de nacht bij uw thuis aan. U sliep op het dak. Uw moeder deed open en werd meteen door hen geduwd. Ze doorzochten uw huis maar u had hen gezien en was al naar het huis van uw maternale oom gevlucht. Dat bevond zich vlak naast uw eigen huis. Ze zeiden tegen uw moeder dat ze u zouden doden als ze u vonden.

U bent bij uw oom gebleven en de volgende dag heeft hij iemand gevonden om u mee te nemen. U verliet het land in juni 2018. Via Iran en Turkije kwam u uiteindelijk in Bulgarije terecht waar uw vingerafdrukken op 10/12/2018 genomen werden. Vervolgens werden uw vingerafdrukken genomen in Oostenrijk en Frankrijk, waar u een verzoek om internationale bescherming indiende in mei 2019. Toen u in verband met dit verzoek een negatieve beslissing ontving, zette u uw reis voort en kwam uiteindelijk op 22/02/2021 in België aan. Op 23/02/2021 diende u een verzoek tot internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

De Taliban zijn tot twee of drie keer na uw vertrek komen rondhoren in het dorp of iemand u gezien had. De laatste keer was 1 jaar voor uw eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS.

Ter staving van uw relaas legt u uw taskara, alsook een Engelse vertaling van uw taskara, voor.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban vervolgd te worden omdat u niet bereid zou zijn geweest een opdracht voor hen uit te voeren. Er werd namelijk van u verwacht dat u vergiftigd water en voedsel naar een veiligheidspost van het Afghaanse leger zou brengen. In plaats van de bevelen van de taliban op te volgen, heeft u daarentegen meteen de bewaker van die post op de hoogte gebracht van het plan.

Er dient echter te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw individuele vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken, noch dat u in geval van

terugkeer naar Afghanistan een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Uw opeenvolgende verklaringen waren immers dermate inconsistent dat er niet langer geloof kan worden gehecht aan uw vluchtrelaas. Niet alleen werden er fundamentele tegenstrijdigheden vastgesteld tussen uw opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten. Ook uw verklaringen in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk en uw verzoek om internationale bescherming in België blijken radicaal uiteen te lopen.

In de eerste plaats stelt het CGVS vast dat u voor uw verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een volledig ander vluchtmotief naar voor bracht. Zo beweerde u ten overstaan van de Franse autoriteiten vervolging te vrezan om reden dat u een verboden relatie was aangegaan met een jonge vrouw wiens familie banden met de taliban had. Op een dag werden jullie door een jongere broer van de vrouw betrapt waardoor u zich uiteindelijk gedwongen zag het land te verlaten. De vrouw werd gestenigd en overleefde het niet. Op geen enkel moment tijdens uw verklaringen in Frankrijk vermeldde u iets over het relaas dat u in België weergaf (Zie blauwe map: Arrest 'Cour National Du Droit D'Asile', p. 1-2 ; Entretien 29-10-2019, p. 12-13). Het moge duidelijk zijn dat dit verhaal in zijn geheel niet valt te rijmen met uw verklaringen tijdens u beider onderhoud op het CGVS. Deze vaststelling doet derhalve reeds doorslaggevende afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte relaas. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient dezelfde verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn identiteit, recente herkomst, reisroute en vluchtmotieven. Dat u hier niet in slaagde, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig onderuit.

Daarenboven werden er ook enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen uw opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten vastgesteld. Zo bent u niet consistent met betrekking tot wat zich precies heeft afgespeeld op het moment dat de taliban u voor het eerst benaderden in Momand Nala. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk meermaals dat de talibanleden zelf het gif aan het voedsel en het water toevoegden. (CGVS I, p. 16 ; 22 ; 23) Dit ligt echter niet in lijn met hoe u de feiten op de DVZ presenteerde. Daar stelde u immers dat het de strijders waren die aan u vroegen het gif te mengen met de voorraden. Wanneer u hier tijdens uw eerste onderhoud op gewezen wordt, ontkent u expliciet dit verklaard te hebben. U brengt verder aan dat u ook niet zou geweten hebben hoe u iets dergelijks – zijnde het mengen van het gif – had moeten uitvoeren. (CGVS I, p. 23) Tijdens uw tweede onderhoud past u uw verklaringen evenwel aan zodat ze in lijn komen te liggen met wat u op de DVZ te vertellen had. U bleek dan toch degene te zijn die de handeling uitvoerde. De taliban begeleidden u slechts tijdens het proces en gaven u de nodige instructies. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat dit lijnrecht ingaat tegen wat u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS naar voren schoof, stelt u dat u de vraag toen niet zal hebben begrepen want “op mijn allereerste IV [op DVZ] heb ik gezegd dat ik het vergif zelf gemengd heb met de voorraden.” (CGVS II, p. 10) Vanzelfsprekend was die inconsistentie tussen u beider verklaringen net de reden dat hier tijdens het eerste onderhoud op het CGVS werd ingegaan, wat vervolgens ook wordt aangehaald. Hier brengt u wederom tegenin dat u de vraag toen niet begrepen had. (CGVS II, p. 10-11) Dit is echter geenszins mogelijk aangezien uw verklaring van op de DVZ letterlijk geciteerd werd en u daar het volgende op antwoordde: “Nee dat heb ik niet gezegd. Hoe zou ik weten hoe dat moest met zo'n vergif. Ze sloegen mij en hadden het zelf bij en zeiden dat ik het moest brengen.” (CGVS I, p. 23) Hieruit blijkt duidelijk dat u de vraag wel degelijk begrepen had. Voorts dient benadrukt te worden dat de handeling van het al dan niet zelf toedienen van het gif als een cruciaal element moet beschouwd worden in de door u aangebrachte feiten. Er kan derhalve redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in staat bent hieromtrent consistente verklaringen af te leggen. Het feit dat dit allerminst het geval is, doet bijgevolg verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook wat het verdere verloop van de gebeurtenissen betreft, zijn uw verklaringen niet in overeenstemming met elkaar. Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat, nadat u de bewaker op de hoogte bracht van wat zich zonet had afgespeeld, hij u samen met drie soldaten richting Momand Nala vergezelde. (CGVS I, p. 19) In eerste instantie verklaart u tijdens uw tweede onderhoud hetzelfde. U vertelde de bewaker wat er gebeurd was. Hierop antwoorde hij 'let's go' en vervolgens daalden jullie af naar Momand Nala. (CGVS II, p. 12) Vervolgens past u uw verklaringen echter plots aan en beweert u dat de bewaker u niet vergezelde naar Momand Nala. Het enige dat hij deed was vier andere soldaten

oproepen en het waren zij die mee met u op zoek gingen naar de taliban. (CGVS II, p. 12) Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde feiten.

Het kan overigens ook opgemerkt worden dat de reactie vanwege de bewaker en zijn kompanen weinig aannemelijk lijkt. U geeft namelijk aan dat u een uur tot anderhalf uur aan de checkpost heeft moeten wachten voordat uw begeleiders klaar waren om te vertrekken. (CGVS II, p. 13) Het lijkt evenwel geheel ondenkbaar dat wanneer de taliban net gepoogd hebben 25 soldaten te vermoorden, diezelfde soldaten anderhalf uur de tijd zouden nemen om zich klaar te maken voordat ze de achtervolging inzetten. Het enige dat u hieromtrent kunt aanbrengen is dat ze zich moesten klaarmaken omdat ze 'niet op blote voeten konden lopen' of dat ze 'misschien aan het slapen waren'. (CGVS II, p. 13) Aangezien het hier over een checkpunt van ongeveer 25 getrainde soldaten gaat – een checkpunt dat zich overigens bevond in de bergen waarvan u zelf zegt dat de taliban 'overal' zaten en waarvan bijgevolg een zeker niveau van waakzaamheid mag verwacht worden – kan een dergelijke uitleg niet overtuigen. (CGVS II, p. 10)

Bovendien ontbreekt het door u uiteengezette plan van de taliban zelf ook aan enige logica. Het lijkt namelijk weinig plausibel dat de taliban een dergelijke opdracht zouden uitwerken om de effectivering ervan vervolgens volledig afhankelijk te maken van iemand die ze nooit eerder gecontacteerd hebben. Iemand waarvan ze dus bijgevolg niet kunnen weten of die persoon al dan niet betrouwbaar is. De enige informatie waarover de taliban daarentegen wel beschikten, was dat u voor het nationale leger werkte. Enige indicatie van loyaliteit lijkt bijgevolg eerder in richting van de overheid te wijzen. Daarnaast moeten ze beseft hebben dat wanneer die persoon hen zou verraden, er niet zomaar een herkansing zou volgen aangezien het leger dan weet zou hebben van hun intenties. Wanneer u hieromtrent bevraagd wordt, stelt u dat de taliban mensen door middel van dreiging zover probeerden te krijgen dergelijke opdrachten voor hen uit te voeren. U meent voorts dat ze er 'ergens toch wel op vertrouwden dat u hen niet zou verraden'. (CGVS I, p. 23) Omwille van bovenstaande bemerkingen kan een dergelijk naïeve houding vanwege de taliban echter geenszins overtuigen. Derhalve wordt de geloofwaardigheid van uw getuigenis verder uitgehouden.

Bovenstaande vaststellingen maken dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw vluchtmotief. De opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud, door uw advocaat aan het CGVS bezorgd op 8/10/2021, betreffen enkele correcties van namen maar houden geen enkel verband met de in deze beslissing opgenomen motivering.

De door u voorgelegde documenten ter staving van uw verzoek om internationale bescherming kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Beide versies van uw taskara bevestigen immers louter uw identiteit – een element dat niet ter discussie staat – maar tonen op geen enkele wijze uw vrees voor de taliban aan.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte

methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheids_situatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal

incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de

Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient besloten te worden dat er in Afghanistan actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op en Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen. van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015

bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 1, 2, en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 17 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: koninklijk besluit van 11 juli 2003) en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verder maakt verzoeker gewag van een manifeste appreciatiefout.

Verzoeker citeert artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet en stelt dat er geen grondige analyse werd uitgevoerd van de relevante informatie die hij had voorgelegd, rekening houdend met zijn specifieke profiel, en dat de adjunct-commissaris een manifeste appreciatiefout begaat door telkens de meest nadelige interpretatie voor hem te weerhouden en een gedeeltelijke analyse te maken van de relevante feiten.

Daarna stelt hij het volgende over zijn problemen met de taliban:

“4.1.1 Geloofwaardigheid van het relaas

Verwerende partij meent dat er geen geloof gehecht kan worden aan de asielmotieven van verzoeker omdat er geen geloof hecht aan zijn verklaringen.

Verzoeker meent dat de grieven van verwerende partij die uitgelegd zijn om de toekenning van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming status te weigeren, zijn onvoldoende en niet draagkrachtig.

Wij benadrukken dat Uw Raad beoordeelde dat «(...)» (CCE, arrêt n° 29 226 du 29/06/2009).

Wij menen, op basis van de verklaringen van verzoeker, ten eerste dat hij een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn asielaanvraag aannemelijk te maken en te staven en, ten tweede, dat hem het voordeel van twijfel toegekend moet worden. Er zijn voldoende elementen om zijn verklaringen als vastgesteld te beschouwen.

Voor alle hierboven redenen vraagt verzoeker U, met eerbied, de toekenning van de vluchtelingenstatus.

4.1.1.1 Aangaande het verschil tussen de vluchtmotieven in Frankrijk vermeld en die in België vermeld door verzoeker

Verwerende partij verwijt aan verzoeker dat hij twee verschillende relaas heeft gegeven betreffende de redenen waarvoor hij Afghanistan verliet. Verzoeker werd echter niet in de gelegenheid gesteld om zich te verantwoorden over deze verschillen die in zijn verklaringen bestaan

Als verwerende partij dit als een belangrijk probleem zou aangezien hebben, had de protection officer de verzoeker de mogelijkheid moeten bieden om dit punt toe te lichten, zoals vereist in artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zegt dat:

“(…)”

Dit artikel is duidelijk, en vereist dat de protection officer die vindt dat verzoekers lacunaire of tegenstrijdige verklaringen aflegde, hem confronteer, om zeker te zijn van de relevantie van die vermeende lacunes - tegenstrijdigheden:

«(...)» (Verslag aan de Koning, http://www.ejustice.just.fgov.be/cgi_loi/change_lg.pl?language=nl&la=N&cn=2003071105&table_name=wet).

Daarom, was het aan de protection officer over deze lacunes verzoeker te confronteren. Door geen confrontatie uitte voeren, schendt hij zijn verplicht die artikel 17, §2 van Koninklijk besluit van 11 juli 2003 hem toeschrijft.

Verzoeker is dus verplicht extra toelichtingen te brengen in het kader van zijn verzoekschrift, aangezien hij kreeg de opportuniteit niet gedurende zijn gehoor.

4.1.1.2 Aangaande de enige tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoeker

Verzoeker bevestigt de verklaringen afgelegd gedurende zijn tweede onderhoud bij het CGVS en hij legt uit dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen vooral te wijten zijn met stress en de communicatie met de tolk, die soms ingewikkeld was.

Volgens de verzoekende partij is het noodzakelijk om rekening te houden met de voorwaarden waaronder deze onderhouds bij DVZ plaatsvinden, en het gehoorverslag van DVZ niet zo strikt te lezen.

Inderdaad zijn de omstandigheden van het onderhoud heel vaak moeilijk, frustrerende (in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.) en de kandidaten worden onder druk gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten.

Bovendien hebben asielzoekers vaak nog nooit een advocaat ontmoet, en ze zien niet de noodzaak in om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn over wat er in deze vragenlijst is geschreven, en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren. Soms zijn ze zelfs verplicht om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk het terugleest.

In dit verband melden veel asielzoekers pas later, met name tijdens hun onderhoud bij het CGVS, fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst. Velen ondertekenen ook documenten zonder ze deze te lezen (bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand). Bovendien worden zij niet bijgestaan door hun raadslid tijdens hun onderhoud bij DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren.

Als gevolg van de bovenstaande opmerkingen, is de verzoekende partij van mening dat de asielinstanties bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten. In casu is de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ. De twee versies zijn niet onverenigbaar als rekening wordt gehouden met het feit dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen of kunnen sommige elementen vergeten, vanwege een gebrek aan continuïteit in zijn ideeën. De tweede tegenstrijdigheid is blijkbaar een vergissing van verzoeker, als gevolg van zijn stress gedurende het interview. Ter verduidelijking wenst verzoeker toe te voegen dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het slechts in België heeft geleerd.

Volgens de verzoekende moet deze grief, die te streng is, worden verworpen.

4.1.1.3 Aangaande het van gedrag van Taliban na de incidenten

Verwerende partij denkt dat het ongeloofwaardigheid is dat de Taliban aan verzoeker een even belangrijke opdracht geven als die welke hij gekregen heeft (nl. soldaten vergiftigen)

Verzoeker betwist deze analyse om verschillende redenen. Ten eerste herinnert verzoeker zich dat hij gedwongen werd deze taak uit te voeren. De Taliban hadden hem geen keus gelaten. Ten tweede was hij de enige persoon die boven verdenking stond en die de Taliban op dat moment hebben gevonden. Ten slotte was verzoeker, aangezien hij banden had met de door de Taliban uitgekozen militaire basis, bij uitstek geschikt voor de missie die hem door de Taliban was opgelegd."

Daarna voert verzoeker een theoretisch betoog over het voordeel van de twijfel en over de toepassing van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

Voorts meent verzoeker dat hem de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet moet worden toegekend op basis van de veiligheidssituatie.

Hij is wat dit betreft vooreerst van mening dat de adjunct-commissaris een gedeeltelijke of verkeerde lezing heeft gedaan van de beschikbare informatie.

Hij wijst tevens op zijn risicoprofiel en licht toe dat hij als "een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa" door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld

die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Daarnaast wijst hij op zijn vrees in verband met “*verwestering*”. Hij zou immers als verwesterd beschouwd kunnen worden “*omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft*”. Daarbij voert hij een omstandig theoretisch betoog over daden en gronden van vervolging.

Verzoeker stelt vervolgens te vrezen voor ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet vanwege de humanitaire en socio-economische toestand in Afghanistan, wat hij uitgebreid toelicht.

Tot slot voert verzoeker nog een omstandig betoog over de veiligheidssituatie in Afghanistan en in Kunar. Voor hem is het duidelijk dat (i) de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) verzamelde informatie onvoldoende is om vast te stellen dat de veiligheidssituatie in Afghanistan zich gestabiliseerd heeft en dat (ii) de veiligheidssituatie in de provincie Kunar zeer onstabiel en onveilig is. Een terugkeer naar zijn provincie acht hij niet mogelijk.

2.2. Stukken

2.2.1. Aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2.2. Op 9 mei 2023 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarbij zij de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (< ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 23 september 2022 voegt en waarin zij refereert aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 4 november 2022, aan de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023, aan het rapport “*Afghanistan Security Situation*” van EUAA van augustus 2022, aan de COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EASO van januari 2022, aan het rapport “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van EUAA van augustus 2022, aan het “*Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City*” van EASO van augustus 2020 en aan het rapport “*Afghanistan: Targeting of individuals*” van EUAA van augustus 2022.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St. Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van het middel

Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker de schending aan van artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepaling geschonden acht. De Raad wijst er bovendien op dat artikel 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 bij artikel 16 van het koninklijk besluit van 27 juni 2018 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met ingang van 21 juli 2018 werd opgeheven. Voorts acht verzoeker artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen geschonden, doch laat hij na te

verduidelijken op welke wijze dit artikel, dat het toepassingsgebied van deze wet omschrijft, door de bestreden beslissing geschonden zou (kunnen) zijn.

Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) er geen geloof kan worden gehecht aan zijn vluchtmotief, nu (i) hij voor zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een volledig ander vluchtmotief naar voor bracht, (ii) hij niet consistent is met betrekking tot wat zich precies heeft afgespeeld op het moment dat de taliban hem voor het eerst benaderden in Momand Nala, (iii) zijn verklaringen ook wat het verdere verloop van de gebeurtenissen betreft, niet in overeenstemming met elkaar zijn, (iv) de reactie vanwege de bewaker en zijn kompanen weinig aannemelijk lijkt, (v) het door hem uiteengezette plan van de taliban zelf ook aan enige logica ontbreekt, (vi) de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud geen enkel verband houden met de in de beslissing opgenomen motivering en (vii) de door hem voorgelegde documenten ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming deze appreciatie niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien en omdat (D) het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart zijn land van herkomst, Afghanistan, te hebben verlaten uit vrees voor de taliban die hem zouden willen doden omdat hij niet bereid was een opdracht voor hen uit te voeren waarbij er van hem verwacht werd dat hij vergiftigd water en voedsel naar een veiligheidspost van het Afghaanse leger zou brengen. In plaats van de bevelen van de taliban op te volgen, zou verzoeker daarentegen meteen de bewaker van die veiligheidspost op de hoogte hebben gebracht van het plan van de taliban.

Ter staving van zijn relaas legde verzoeker in de loop van de administratieve procedure zijn *taskara* neer, alsook een Engelse vertaling van zijn *taskara* (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met 'documenten'). Deze documenten hebben betrekking op zijn identiteit, doch staven op geen enkele wijze de problemen die verzoeker beweert te hebben gekend in Afghanistan.

Aangezien verzoeker geen sluitend bewijs voorlegt van de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten die ertoe hebben geleid dat hij Afghanistan heeft verlaten, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, precies, volledig en aannemelijk zijn opdat de relevante elementen van zijn verzoek, in samenhang met de voorgelegde *taskara* en de Engelse vertaling hiervan, geloofwaardig kunnen worden geacht.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om aan de hand van zijn verklaringen zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst treedt de Raad de adjunct-commissaris bij waar deze vaststelt dat verzoeker voor zijn verzoek om internationale bescherming in Frankrijk een volledig ander vluchtmotief naar voor bracht. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt nader toegelicht:

“Zo beweerde u ten overstaan van de Franse autoriteiten vervolging te vrezen om reden dat u een verboden relatie was aangegaan met een jonge vrouw wiens familie banden met de taliban had. Op een dag werden jullie door een jongere broer van de vrouw betrapt waardoor u zich uiteindelijk gedwongen zag het land te verlaten. De vrouw werd gestenigd en overleefde het niet. Op geen enkel moment tijdens uw verklaringen in Frankrijk vermeldde u iets over het relaas dat u in België weergaf (Zie blauwe map: Arrest ‘Cour National Du Droit D’Asile’, p. 1-2 ; Entretien 29-10-2019, p. 12-13). Het moge duidelijk zijn dat dit verhaal in zijn geheel niet valt te rijmen met uw verklaringen tijdens u beider onderhouden op het CGVS. Deze vaststelling doet derhalve reeds doorslaggevende afbreuk aan de geloofwaardigheid van het door u aangebrachte relaas. Van iemand die zijn land ontvlucht vanwege een vrees voor zijn leven, vrijheid en/of fysieke integriteit en zich omwille hiervan beroept op internationale bescherming, mag immers redelijkerwijze verwacht worden dat hij ten aanzien van alle autoriteiten waarbij hij een verzoek om internationale bescherming indient dezelfde verklaringen aflegt aangaande de kernelementen van zijn verzoek, waaronder zijn identiteit, recente herkomst, reisroute en vluchtmotieven. Dat u hier niet in slaagde, haalt de geloofwaardigheid van uw verklaringen volledig onderuit.”

Verzoeker stelt dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om zich te verantwoorden over de verschillen die in zijn verklaringen bestaan, nu hij hiermee tijdens het gehoor op het CGVS niet geconfronteerd werd. Hij acht artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 geschonden. De Raad wijst er op dat artikel 17, § 2, van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 de adjunct-commissaris niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd. In het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit wordt uitdrukkelijk gesteld dat alleen de tegenstrijdigheden die de ambtenaar tijdens het gehoor zelf vaststelt aan de asielzoeker dienen voorgelegd te worden zodat hij de kans krijgt zijn verklaringen te verduidelijken, dat het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf niet steeds mogelijk is en dat de ambtenaar daarom niet verplicht is om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor teneinde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. De Raad stelt wat dit betreft vast dat de elektronische handtekening op de brief *“Procédure Dublin – votre requête d’information”* van het Franse *Ministère de l’intérieur* dateert van na de persoonlijke onderhouden van 27 september 2021 en 3 maart 2022 bij het CGVS, met name van 16 maart 2022 (adm. doss., stuk 7, map met 'landeninformatie', nr. 1). Er blijkt dan ook niet dat de *protection officer* van het CGVS ten tijde van de persoonlijke onderhouden van verzoeker op de hoogte was van de informatie over het door verzoeker in Frankrijk ingediende verzoek om internationale bescherming. Hoe dan ook doet het feit dat verzoeker niet werd geconfronteerd met de tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen die hij in Frankrijk en in België heeft afgelegd geen afbreuk aan het bestaan ervan. Bovendien is het niet ernstig van verzoeker dat hij het

CGVS verwijt hem de kans niet te hebben geboden om deze tegenstrijdigheden te verhelderen, maar dat hij over deze tegenstrijdigheden in onderhavig verzoekschrift niet de minste concrete duiding geeft, hoewel hij hiertoe, gezien de devolutieve werking van huidig beroep, de kans heeft. Bijgevolg kan een schending van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 niet worden aangenomen en slaagt verzoeker er niet in de voorgaande motieven van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten, zodat deze onverminderd overeind blijven.

Daarbij komt nog dat er ook enkele fundamentele tegenstrijdigheden tussen verzoekers opeenvolgende verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten werden vastgesteld. De bestreden beslissing bevat hierover de volgende toelichting:

“Zo bent u niet consistent met betrekking tot wat zich precies heeft afgespeeld op het moment dat de taliban u voor het eerst benaderden in Momand Nala. Tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS verklaarde u namelijk meermaals dat de talibanleden zelf het gif aan het voedsel en het water toevoegden. (CGVS I, p. 16 ; 22 ; 23) Dit ligt echter niet in lijn met hoe u de feiten op de DVZ presenteerde. Daar stelde u immers dat het de strijders waren die aan u vroegen het gif te mengen met de voorraden. Wanneer u hier tijdens uw eerste onderhoud op gewezen wordt, ontkent u expliciet dit verklaard te hebben. U brengt verder aan dat u ook niet zou geweten hebben hoe u iets dergelijks – zijnde het mengen van het gif – had moeten uitvoeren. (CGVS I, p. 23) Tijdens uw tweede onderhoud past u uw verklaringen evenwel aan zodat ze in lijn komen te liggen met wat u op de DVZ te vertellen had. U bleek dan toch degene te zijn die de handeling uitvoerde. De taliban begeleidden u slechts tijdens het proces en gaven u de nodige instructies. Wanneer u vervolgens geconfronteerd wordt met het feit dat dit lijnrecht ingaat tegen wat u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS naar voren schoof, stelt u dat u de vraag toen niet zal hebben begrepen want “op mijn allereerste IV [op DVZ] heb ik gezegd dat ik het vergif zelf gemengd heb met de voorraden.” (CGVS II, p. 10) Vanzelfsprekend was die inconsistentie tussen u beider verklaringen net de reden dat hier tijdens het eerste onderhoud op het CGVS werd ingegaan, wat vervolgens ook wordt aangehaald. Hier brengt u wederom tegenin dat u de vraag toen niet begrepen had. (CGVS II, p. 10-11) Dit is echter geenszins mogelijk aangezien uw verklaring van op de DVZ letterlijk geciteerd werd en u daar het volgende op antwoordde: “Nee dat heb ik niet gezegd. Hoe zou ik weten hoe dat moest met zo’n vergif. Ze sloegen mij en hadden het zelf bij en zeiden dat ik het moest brengen.” (CGVS I, p. 23) Hieruit blijkt duidelijk dat u de vraag wel degelijk begrepen had. Voorts dient benadrukt te worden dat de handeling van het al dan niet zelf toedienen van het gif als een cruciaal element moet beschouwd worden in de door u aangebrachte feiten. Er kan derhalve redelijkerwijze van u verwacht worden dat u in staat bent hieromtrent consistente verklaringen af te leggen. Het feit dat dit allerm minst het geval is, doet bijgevolg verdere afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Ook wat het verdere verloop van de gebeurtenissen betreft, zijn uw verklaringen niet in overeenstemming met elkaar. Zo beweerde u tijdens uw eerste onderhoud op het CGVS dat, nadat u de bewaker op de hoogte bracht van wat zich zonet had afgespeeld, hij u samen met drie soldaten richting Momand Nala vergezeld. (CGVS I, p. 19) In eerste instantie verklaart u tijdens uw tweede onderhoud hetzelfde. U vertelde de bewaker wat er gebeurd was. Hierop antwoorde hij ‘let’s go’ en vervolgens daalden jullie af naar Momand Nala. (CGVS II, p. 12) Vervolgens past u uw verklaringen echter plots aan en beweert u dat de bewaker u niet vergezeld naar Momand Nala. Het enige dat hij deed was vier andere soldaten oproepen en het waren zij die mee met u op zoek gingen naar de taliban. (CGVS II, p. 12) Deze vastgestelde tegenstrijdigheid doet wederom afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door u voorgestelde feiten.”

Verzoeker laat gelden dat het noodzakelijk is om rekening te houden met de voorwaarden waaronder de onderhouden bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) plaatsvinden en om het gehoorverslag van de DVZ niet zo strikt te lezen, dat de omstandigheden van het onderhoud bij de DVZ heel vaak moeilijk en frustrerend zijn *“(in lawaai, soms meerdere mensen in hetzelfde kantoor, soms geen mogelijkheid om de verklaringen te herlezen, etc.)”* en dat de kandidaat-vluchtelingen onder druk worden gezet om niet in detail te treden en de feiten kort samen te vatten. Hij beperkt zich echter tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Bovendien toont verzoeker niet aan dat dit algemene betoog kan worden doorgetrokken naar het gehoor dat met hem heeft plaatsgehad. Uit de vragenlijst blijkt dat zijn verklaringen hem in het Pashtou werden voorgelezen en dat hij gedetailleerde verklaringen heeft kunnen afleggen (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, Vragenlijst). Tevens verklaarde hij bij de aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS dat zijn interview bij de DVZ goed verlopen is en dat hij er alle redenen voor zijn vertrek uit Afghanistan kort uit de doeken heeft kunnen doen (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 2).

Het algemene betoog dat asielzoekers vaak nog geen advocaat ontmoet hebben en dus de noodzaak niet inzien om te eisen dat hun verklaringen worden herlezen, om voorzichtig te zijn voor wat er in deze vragenlijst staat en om alle relevante aspecten van hun verzoek beknopt te presenteren en dat ze soms zelfs verplicht zijn om te tekenen zonder dat ze de vragenlijst kunnen herlezen, of zonder dat de tolk ze herleest, staat er niet aan in de weg dat (i) verzoeker er bij aanvang van zijn gehoor bij de DVZ op werd gewezen dat van hem bij het invullen van de vragenlijst verwacht wordt dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij zijn terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft en dat (ii) uit de vragenlijst blijkt dat het verslag van zijn verklaringen aan verzoeker in het Pashtou werd voorgelezen. Dit wordt door verzoeker in het verzoekschrift niet betwist. Bovendien heeft verzoeker op geen enkel moment – ook niet thans in zijn verzoekschrift – aangehaald dat hij verplicht zou zijn geweest om de vragenlijst te ondertekenen zonder dat deze hem werd voorgelezen.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift nog in het algemeen dat veel verzoekers pas later, tijdens hun onderhoud bij het CGVS fouten, correcties en omissies met betrekking tot de inhoud van de vragenlijst bij de DVZ melden en documenten ondertekenen zonder ze te lezen “(bvb de documenten om in aanmerking te komen voor rechtsbijstand)” en dat zij niet worden bijgestaan door hun advocaat tijdens hun onderhoud bij de DVZ, zodat het onmogelijk is om de manier waarop het onderhoud werd gehouden te controleren. Als gevolg hiervan is verzoeker van mening dat de asielinstanties “bijzonder flexibel en aanpasbaar moeten zijn met betrekking tot de inhoud van deze vragenlijsten”. De Raad wijst erop dat verzoeker op geen enkel moment – ook niet in zijn verzoekschrift – heeft aangehaald dat hij gedurende de procedure bepaalde documenten ondertekend heeft zonder deze te lezen. *In casu* werd bij aanvang van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS, zoals hierboven reeds uiteengezet, aan verzoeker gevraagd hoe zijn interview bij de DVZ verlopen is (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 2).

Waar verzoeker aanvoert dat (i) “de eerste tegenstrijdigheid het gevolg van een fout in de vaststelling van de feiten gedurende het onderhoud bij DVZ” is en dat de twee versies niet onverenigbaar zijn als er rekening wordt gehouden met het feit “dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen” of sommige elementen kunnen vergeten vanwege een gebrek aan continuïteit in hun ideeën en dat (ii) de tweede tegenstrijdigheid een vergissing van hem is als gevolg van stress gedurende het interview, stelt de Raad vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift niet specificeert welke tegenstrijdigheden hij bedoelt met de “eerste tegenstrijdigheid” en de “tweede tegenstrijdigheid”. Verzoeker mag het niet aan de Raad overlaten om uit een dergelijke uiteenzetting een middel te distilleren. Te dezen wordt in de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over wie het gif aan het voedsel en het water toevoegde en over het gegeven of de bewaker verzoeker al dan niet vergezelde richting Momand Nala. Er is in de bestreden beslissing geen sprake van andere tegenstrijdigheden in zijn verklaringen ten aanzien van de Belgische autoriteiten, zodat onduidelijk is wat verzoeker wenst aan te voeren als hij het heeft over het feit “dat een verzoeker de gebeurtenissen soms op een niet-chronologische manier kan vertellen”. Bovendien mag van verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van het geding een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen mogelijk een zware indruk nagelaten. De Raad merkt in dit verband tevens op dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377). Dat zijn vader werd vermoord toen hij in Turkije was, maar dat hij het “slechts in België heeft geleerd”, is verder een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. De Raad stelt vast dat verzoeker hiervan in de loop van de administratieve procedure geen enkel gewag heeft gemaakt.

Door in het verzoekschrift nog eenvoudigweg de verklaringen die hij gedurende zijn tweede persoonlijk onderhoud bij het CGVS heeft afgelegd te bevestigen, heft verzoeker de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen, de verklaringen die hij heeft afgelegd bij de DVZ en de verklaringen die hij heeft afgelegd gedurende het eerste persoonlijk onderhoud bij het CGVS niet op.

Waar verzoeker stelt dat de tegenstrijdigheden vooral te wijten zijn aan stress, herhaalt de Raad dat elk gehoorgesprek stress en emoties met zich meebrengt, maar dat dit geen afbreuk doet aan de plicht om het vluchtrelaas zo correct en volledig mogelijk te vertellen (RvS 5 januari 2007, nr. 166.377).

Dat de tegenstrijdigheden in zijn verklaringen tevens vooral te wijten zijn aan de communicatie met de tolk, die soms ingewikkeld was, is eveneens een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn gezegden foutief zouden zijn vertaald of neergeschreven. Evenmin brengt hij concrete gegevens aan waaruit enig probleem inzake de vertaling of communicatie zou kunnen worden afgeleid. Zulke problemen blijken voorts niet uit het administratief dossier. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de vragenlijst bij de DVZ hem in het Pashtou werd voorgelezen en dat verzoeker de vragenlijst ondertekende, zonder enige opmerking te maken, waardoor hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan (adm. doss., stuk 8, map 'DVZ', Vragenlijst). Bovendien herhaalt de Raad dat verzoeker bij de aanvang van zijn eerste persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat zijn interview bij de DVZ goed verlopen is (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 2). Verzoeker gaf op het einde van de persoonlijke onderhouds bij het CGVS aan dat hij de tolk had begrepen en dat alle vragen duidelijk waren (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 26, en notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2022, p. 19). Uit de notities van de persoonlijke onderhouds blijkt tevens dat de gehoren op normale wijze zijn geschied. Het volstaat dan ook niet om louter hypothetisch te stellen dat er zich communicatiemoeilijkheden zouden hebben voorgedaan.

Bovendien merkt de adjunct-commissaris terecht op dat de reactie vanwege de bewaker en zijn kompanen weinig aannemelijk lijkt. Hij duidt dit in de bestreden beslissing als volgt:

“U geeft namelijk aan dat u een uur tot anderhalf uur aan de checkpost heeft moeten wachten voordat uw begeleiders klaar waren om te vertrekken. (CGVS II, p. 13) Het lijkt evenwel geheel ondenkbaar dat wanneer de taliban net gepoogd hebben 25 soldaten te vermoorden, diezelfde soldaten anderhalf uur de tijd zouden nemen om zich klaar te maken voordat ze de achtervolging inzetten. Het enige dat u hieromtrent kunt aanbrengen is dat ze zich moesten klaarmaken omdat ze ‘niet op blote voeten konden lopen’ of dat ze ‘misschien aan het slapen waren’. (CGVS II, p. 13) Aangezien het hier over een checkpunt van ongeveer 25 getrainde soldaten gaat – een checkpunt dat zich overigens bevond in de bergen waarvan u zelf zegt dat de taliban ‘overal’ zaten en waarvan bijgevolg een zeker niveau van waakzaamheid mag verwacht worden – kan een dergelijke uitleg niet overtuigen. (CGVS II, p. 10)”

De voormelde motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en terecht en worden, daar zij door verzoeker volledig ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen.

Daarnaast motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing nog op goede gronden als volgt dat het door verzoeker uiteengezette plan van de taliban zelf ook weinig logisch is:

“Het lijkt namelijk weinig plausibel dat de taliban een dergelijke opdracht zouden uitwerken om de effectuering ervan vervolgens volledig afhankelijk te maken van iemand die ze nooit eerder gecontacteerd hebben. Iemand waarvan ze dus bijgevolg niet kunnen weten of die persoon al dan niet betrouwbaar is. De enige informatie waarover de taliban daarentegen wel beschikten, was dat u voor het nationale leger werkte. Enige indicatie van loyaliteit lijkt bijgevolg eerder in richting van de overheid te wijzen. Daarnaast moeten ze beseft hebben dat wanneer die persoon hen zou verraden, er niet zomaar een herkansing zou volgen aangezien het leger dan weet zou hebben van hun intenties. Wanneer u hieromtrent bevroegd wordt, stelt u dat de taliban mensen door middel van dreiging zover probeerden te krijgen dergelijke opdrachten voor hen uit te voeren. U meent voorts dat ze er ‘ergens toch wel op vertrouwden dat u hen niet zou verraden’. (CGVS I, p. 23) Omwille van bovenstaande bemerkingen kan een dergelijk naïeve houding vanwege de taliban echter geenszins overtuigen. Derhalve wordt de geloofwaardigheid van uw getuigenis verder uitgehold.”

Door louter te stellen dat hij gedwongen werd om de taak uit te voeren en dat de taliban hem geen keus lieten, beperkt verzoeker zich tot een herhaling van zijn verklaringen, zonder evenwel de concrete motieven van de bestreden beslissing daarover te ontcrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. Dat hij de enige persoon was die “*boven verdenking*” stond en die de taliban op dat moment hebben “*gevonden*” en dat hij, aangezien hij banden had met de door de taliban uitgekozen militaire basis, bij uitstek geschikt was voor de “*missie*” die hem door de taliban was opgelegd, zijn loutere beweringen (*post factum*). De Raad stelt in navolging van de adjunct-commissaris vast dat het weinig plausibel is dat de taliban een dergelijke opdracht zouden uitwerken om vervolgens de effectuering ervan volledig afhankelijk te maken van iemand die ze nooit eerder gecontacteerd hadden en waarvan ze dus bijgevolg niet konden weten of hij betrouwbaar is. Net omwille van verzoekers banden met de militaire basis (verzoeker verklaarde reeds anderhalf jaar eten naar de militaire basis te brengen (adm. doss., stuk 5, map met 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021,

p. 16)) kan worden verwacht dat verzoekers loyaliteit eerder in de richting van de overheid lijkt te wijzen, zoals ook terecht door de adjunct-commissaris wordt gesteld, waardoor het nog minder aannemelijk is dat de taliban de effectuering van de opdracht volledig van hem afhankelijk zouden maken. Verzoekers betoog is bijgevolg niet van aard om de bovenstaande pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten of te weerleggen.

De Raad wijst er in navolging van de adjunct-commissaris nog op dat de opmerkingen op de notities van het persoonlijk onderhoud die door verzoekers advocaat op 8 oktober 2021 aan het CGVS werden bezorgd enkele correcties van namen betreffen, maar geen enkel verband houden met de in de bestreden beslissing opgenomen motivering.

Gelet op het geheel van de voorgaande vaststellingen besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omdat hij niet bereid was een opdracht voor hen uit te voeren waarbij hij vergiftigd water en voedsel naar een veiligheidspost van het Afghaanse leger diende te brengen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, §§ 4 en 5, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift ook op zijn risicoprofiel als “*een mislukte asielzoeker die terugkeert uit Europa*” waardoor hij door de taliban zou kunnen worden beschouwd als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door de taliban verdedigde waarden. Hij haalt een vrees aan wegens “*verwestering*” omdat hij al sinds enige tijd in het buitenland verblijft.

Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan wat dit betreft de volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de *sharia* aangekondigd. De visie van de taliban op de *sharia* is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de *sharia* te handhaven, heeft de *de facto* regering opnieuw het ‘*Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice*’ (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: MPVPV) opgericht (EASO, *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de facto* talibanregering, evenals de provinciale *de facto* regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31, en EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 41 ev.). In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA, “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17). Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45-48). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van het MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de *sharia* zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, “*Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate*”, 15 juni 2022, in EUAA, *Afghanistan security situation*, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt

melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23-24, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals *TikTok* of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *Taliban’s impact on the population*, juni 2022, p. 23).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021, in EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van *Pashtou*-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die wordt beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan mist. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale *Pashtou*-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (*ibid.*, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (*ibid.*, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA, “*Guidance Note*” van april 2022, waarin wordt verwezen naar de COI query “*Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*” van EASO van 2 september 2020, met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die “*verwesterd*” zijn of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, *Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z*, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, “*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*”, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid ‘*to play the game*’. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen elkaar in een zekere mate overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort. Voor personen die worden beticht van “*zina*” kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, “*Country Guidance: Afghanistan*”, januari 2023, p. 21 en 72-79).

De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker in het Westen heeft verbleven en er asiel heeft aangevraagd niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Verzoeker is een Afghaanse man van 23 jaar oud die Afghanistan volgens zijn verklaringen heeft verlaten in juni 2018 (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, verklaring DVZ, vraag nr. 37). Hij was dus 18 jaar toen hij Afghanistan verliet, zodat ervan uitgegaan kan worden dat hij zijn vormende jaren in Afghanistan heeft doorgebracht. Voorts blijkt uit zijn verklaringen dat verzoeker nog familie heeft in Afghanistan en dat hij daar nog contact mee heeft (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 5) zodat, bij gebrek aan elementen die hierover anders doen denken, kan worden aangenomen dat hij er nog steeds beschikt over een familiaal netwerk. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker *Pashtou* spreekt (adm. doss., stuk 8, map ‘DVZ’, ‘verklaring betreffende procedure’) en dat hij *Pashtou* kan lezen en schrijven (adm. doss., stuk 5, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud van 3 maart 2022, p. 8). Verzoeker verklaarde in Afghanistan tot de vijfde graad naar school te zijn gegaan (*ibid.*, notities van het persoonlijk onderhoud van 27 september 2021, p. 9). Op basis van de stukken van het rechtsplegingsdossier kan dan ook niet worden aangenomen dat verzoeker totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en dat hij zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer. Verzoeker brengt in zijn verzoekschrift geen elementen bij waaruit kan blijken dat hij de in Afghanistan geldende religieuze, morele en/of sociale normen zou hebben overschreden of daarvan zou worden beticht, dan wel waaruit kan blijken dat hij dermate is verwesterd dat hij zich niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst naar verschillende arresten van de Raad, wijst de Raad erop dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de aangehaalde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, die zijn vormende jaren in Afghanistan heeft gehad, er tot de vijfde graad naar school is gegaan en er over een netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij niet aannemelijk maakt dat de taliban hem zouden willen doden omdat hij niet bereid was een opdracht voor hen uit te voeren waarbij hij vergiftigd water en voedsel naar een veiligheidspost van het Afghaanse leger diende te brengen en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, herinnert de Raad eraan dat artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b), van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn) (heden de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU)). Het begrip "*ernstige schade*" in dit artikel heeft betrekking "*op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade*", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28 en 32).

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: Hof van Justitie) heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, b), van de Kwalificatierichtlijn, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, *M.P.*, pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, wat in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, *M'Bodj*, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, *Ahmedbekova e.a.*, pt. 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bijvoorbeeld in het kader van een kindhuwelijck of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan blijken in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de

overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïdoleerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, doch de Raad herhaalt dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er nu voldoende informatie voorligt over de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.5.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdoleerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *guerrilla*-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoeien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2 106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1 406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en '*unexploded ordnance*', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekent zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "*gevechten*", 994 als "*geweld tegen burgers*" en 477 als "*explosies/geweld op afstand*" (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (EUAA, "*COI Query Afghanistan*", november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA, "*Country Guidance Afghanistan*", januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict

dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en de geactualiseerde landeninformatie (zoals aangebracht door verwerende partij bij haar op 9 mei 2023 neergelegde aanvullende nota).

In zoverre verzoeker de Raad verzoekt om het CGVS te verplichten een “*Fact-Finding Mission*” naar Afghanistan te ondernemen, dient erop te worden gewezen dat het niet aan de Raad toekomt dergelijke injunctie aan het CGVS te richten.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift andermaal verwijst naar het arrest met nr. 270 813 van 31 maart 2022 van de Raad, herhaalt de Raad opnieuw dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken, temeer daar er thans voldoende informatie voorligt over de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Kunar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Het voorgaande stemt overeen met de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van januari 2023.

Er dient echter te worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet verhogen.

2.3.5.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN